Ч. 115. Четвер 4 червня (22 мая) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостевах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної.

На передвчерашнім засіданю палати послів промавляв між иншими пос. Олесницкий. Бесідник доказує конечність реформи адміністрациї. Тепер панує на тім поли стан законної непевности, а навіть повна анархія що до охорони субєктивних прав публичних. Властий не вяже майже ніяка управильнена процедура; се дуже діймаючо відбиває ся на горожанах держави, специяльно в справах економічних. Наслідком того стану правної непевности терпить галицкий промисл. В найвисшім степени безправне є проволїкане цілими роками при уділюваню концесий; то дуже шкодить промислови. Бесідник каже, що першим і найважнійшим постулятом реформи адмінїстрацийної процедури була би явність, устність і безпосередність. Дальше треба домагати ся участи сторін при констатованю доказів та дозволеня сторонам вглядати до яктів. Се є необхідне специяльно при відкликах. Також повна обєктивність і безсторонність властий та їх орґанів є конечна, а щоби то здобути, мусить бути дана можність виключуваня орґанів власти. Дальше бесідник домагав ся законного управильненя одвічальности держави за адмінїстрацийних урядників. Одною з найгірших хиб є проволїкане в полагоджуваню адмінїстрацийних справ, які часто тягнуть ся цілими роками. Треба було, каже п. Олесницкий — шістьох трупів і 10 тяжко ранених, щоби рекурс громадян против риболовства ґр. Коритовского відійшов до намістництва у Львові. Бесідник вказує на доконечну потребу означеня властям власних інстанций максимальний реченець для полагоди справ. Також належало би допускати асистенцую і заступство адвокатів в справах адмінїстрацийних. При рішеню приватних спорів належить приміняти засади цивільної процедури що до звороту коштів. Рівнож держава повинна бути обовязаною до плаченя коштів сторонам.

Найосновнійшої реформи вимагає право полицийно-карне, а то так під материяльним як і формальним взглядом. З реформою поступованя адмінїстрацийного повинна іти рівнорядно нова орґанізация адмінїстрацийних властий. Одною з найбільших трудностий є двоїста система державної і автономічної адмінїстрациї. Бесідник заявив, що не є прінціпіяльним противником автономії, однако на основі сумних досьвідів в Галичині він констатує, що та система накладає на людність великі тягари та виявляє некористні результати. В краях і повітах, де живуть поруч себе і борють ся з собою ріжні племена, мусять політичні противеньства найти свій вислів також в репрезентацийних корпорациях, котрі ізза того не можуть бути безсторонними властями для цілої людности краю. В Галичині панують на поли громадскої адмінїстрациї просто страшні відносини, бо повітові репрезентациї підпирають т. зверхности громадскі, котрі йшли їм при виборах під руку хочби ті зверхности протягом цілих років вели як найпоганійшу господарку. Бесідник не домагає ся повного скасованя повітових репрезентаций, тілько хоче орґанічної звязи між державними і автономічними властями. Бесідник домагає ся, щоби розділити судівництво адмінїстрацийне від адмінїстрациї, школи і уряди податкові від політичних властий, та щоби у краях, заселених ріжними народами, по змозі прикроїти адмінїстрацийні повіти до національних областий. Бесідник вкінци вносить ряд резолюций в дусі своїх домагань що до реформи адмінїстрацийної та закінчив свою промову, бажаючи палаті Гераклевої сили для виконаня великого діла адмінїстрацийної реформи.

На вчерашнім засіданю виголосив між иншими п. Президент міністрів бар. Бек довшу промову. Обговоривши справу реформи адмінї-

---

31)

Артисти і їх штука.

Образки із сучасної і давнїйшої культури.

Після Де Во, Остена і др.

написав К. В.

(Дальше).

Цирк Барнима.

Було би непростимим гріхом не згадати у відділї „Цирк і арена“ про цирк, якого передтим не бувало і вже більше не буде, та про его ґеніяльного основателя і творця американьского гумбуґу, Барнима. Цирк той пережив ледви кільканайцять літ свого основателя. Торік в осени виїхали з него сотки їздців і їздиць, безконечно довгий ряд клявнів, ціла громада „найбільших силачів“, гурма артистів всілякого рода; за ними пішли стада львів, тигрів і слонів, розумних і диких зьвірят а на самім кінци засумований гурток людий, на вид котрих бере чоловіка жаль і сум: то найнещасливійші на земли — дивогляди. За всіми ними замкнули ся на віки брами цирку, в котрім они перебували щасливо цілі десятки літ і знайшли в нім білу другу вітчину. „Спілка Барнима“, котра під назвою "Barnum & Bailey" їздила через шість літ, від 1807 до 1902 по цілій Европі, всіх їх розпустила. — Барнима діло „The greatest Show ou Earth“ — „найбільше видовище на земли“ перестало єствовати.

Коли сей величезний, як его називали, літаючий цирк заїхав був до якого міста, то до години, найдальше до двох, уставляло ся сімнайцять шатер або як Беле говорив, сімнайцять полотняних палат на просторі займаючім звиш десять морґів. Материял до тої будови і тих, для котрих тоті будівлї ставлено, вожено по цілім сьвіті чотирма поїздами зелїзничими, з котрих кождий складає ся із 67 довгих ваґонів. Річ природна, що такий цирк міг заїздити лиш до великих міст а обминав всї поменші. На місци, де він розложив ся, робило ся зараз окреме біле місто, котре містило в собі манежі, дорогу до перегонів і поміщене для видців на 15.000 осіб, стайнї і поміщеня для машин, салї столові і ґардероби, менажериї, кузьнї і салї виставові.

По сім дивнім містї можна було ходити цілими днями і чути розмови у всїх живучих мовах та не надивувати ся досить всїляким дивам. Тут викликувало диво не лиш то, що на однім місци призбирано майже безмежне число всего того, що варто було видіти а що стягано з цілого сьвіта, але також і величезна енерґія та незвичайна зручність, з якою то все приготовлювано до вистави і представленя. Що менажерия мимо свого богатства і своєї великої ріжнородности найменшу викликувала цікавість, се річ зовсім природна, бо многі великі міста европейскі мають свої збірки всїляких рідких і дивних звірят, чи то в живих оказах по зьвіринцях, чи в мертвих по музеях. Але що за величезна була тут збірка всїляких карколомних штук! Тоті очайдушні їздці, що через другого коня скакали на сїдло третого; тоті римскі перегони і маневри американьскої кавалериї та їзда джокеїв і вишколених їздців; тоті акробати і усмирителі зьвірят, боксери і женьскі клявни, люди-гадюки і японьскі чародії, що рівночасно в трох манежах і на трох сценах обведених дорогами до перегонів їздили і уганяли рівночасно, танцювали, скакали по линвах, ґімнастикували ся, пускали тумана — то все разом завертало голову так, що чоловік не знав, де він і що з ним діє ся. Все то разом була ніби ілюстрации до того великого тамтаму, індийского дзвона, котрого голосу ніхто так не зрозумів, як той ґеніяльний творець того величезного підприємства, котрого кличем була звістна латиньска приповідка: „Mundus vult decipi, ergo decipiatur“ — „сьвіт хоче, щоби его дурити, отже треба его дурити“, а котрий длятого в другій половині минувшого столїтя був одним із найбільше знаних і одним із найбогатших людий аж до кінця свого житя.

То був Фінеас Тайльор Барним, котрий родив ся в червни 1810 р. в Бетель в удільній державі Конектікет. За молоду був він великим бідаком, але пізнїйше став найсьмілійшим і найбільшим підприємцем на поли межинародної артистики. Він був не лиш найґеніяльнійшим репрезентантом американьского гумбуґу, значить ся туманеня людий, і длятого придбав собі був прізвище „короля гумбуґу“, хоч по найбільшій части показував людем лиш то, що мав, але передовсім був майстром реклями і умів то так зручно, інтересно і шумно робити, як ніхто перед ним.

Перший „інтерес“ зробив він на якійсь

страції і потребу зміни реґуляміну палати, п. Президент міністрів відпер напасти деяких бесідників на адміністрацию, а відтак сказав про справи рускі: З рускої сторони перший бесідник „против“ жалував ся на упослїджене Русинів. Отже що до полїтичного становища того народа хотїв би п. Президент перед усїм пригадати прибуток, який припав Русинам в участи з причини загального голосованя. В попереднїй мали они 10 мандатів т. є. 2·55 проц., тепер єсть їх 33, отже 6·4 проц. т. є. около три рази тільки, кілько було перше. Парляментарний стан посїданя Русинів збільшив ся таким способом значнїйше, як якої небудь иншої народности. Коли же тепер вказують на то, що й тепер представительство Русинів не відповідає числу їх населеня, то прошу не забувати, що закони природи, котрі не роблять скоків, мають обовязуючу силу також і в житю народів, а в полїтичнім розвитку рішаючою єсть посередність між жаданями сторонництв а первістним станом. Гадаю, що помимо безперечного полїтичного поступу руского народу, єго розвиток ще не зовсїм скінчений. Я сильно пересьвідчений, що руский нарід на будуче дальше буде розвивати ся в напрямі культурнім і економічнім, але хотїв би рівночасно з притиском остерегти перед голосами, які дораджують приспішене розвитку в радикальній дорозї. З вдоволенєм зазначує відтак п. Президент, що один з представителїв Русинів заявив ся в тім самім дусї (пос. Король — *Ред.*) і поважно упімнув своїх земляків, бо кождий радикалізм мусить викликати з природи річи відпір по другій стороні, а тим самим борбу, в котрій стратить ся сили, а не добуває ся тревалого поводженя.

Відносини в Галичинї такі, що мирне порозумінє між обома край заселюючими народами при успішнім співдїланю правительства, єсть першим услівєм економічного і культурного розвитку. Такої самої гадки був також — а можу в тій мірі служити клясичним сьвідком — покійний Намістник ґр. Потоцкий, котрий мимо свого одушевленого пожертвованя для польского народа, кермував ся найбільшою безсторонностю і мав повне зрозумінє потреб і жадань Русинів. Вкінци поручив п. Президент міністрів провідникам староруської партиї веденє ясної полїтики. — Обговоривши відтак справи Буковини і Дальматиї п. Президент просив о принятє буджету.

Слїдуюче засїданє відбуває ся нинї.

Новинки.

Львів, дня 3-го червня 1908

— **Стан здоровля Є. В. Цїсаря** єсть загально добрий, однак Монарх не возьме участи в процесиї Божого Тїла, яке відбуде ся дня 18 с. м. а то лиш длятого, що слухаючи рад і просьб свого окруженя рішив ся зі взгляду на свої обовязки репрезентацийні, які сповняв в послїдних часах і ще має сповняти, не брати участи в згаданій процесиї.

— **Іменованє.** П. Намістник іменував концепіста санїтарного, дра Максиміліяна Мозлера в Борщеві лїкарем повітовим.

— **Іспити приватні** за другий піврік 1907/8 відбудуть ся в академічній ґімназиї і на філїї 22 червня; і с п и т и в с т у п н і до І кляси 4 липня. Зголошеня до вступного іспиту приймає Дирекция в днях 1, 2 і 3 липня до полудня. Метрика безусловно потрібна.

— **З зелїзниці.** Від 1 червня с. р. задержує ся поїзд поспішний ч. 303 на шляху Львів Іцканя також на стациї Коршів і відходить з тої стациї год. 5·59 по полудни.

— **Писарский курс XIV-ий** з черги буде отворений при Видїлї краєвім з днем 1 серпня с. р. Хто хоче бути приятий на сей курс, має внести подане, заосмотрене в потрібні документи, на руки свого видїлу повітового, а він має їх предложити Видїлови краєвому в реченци до дня 1 липня с. р. Подання вношені прямо до Видїлу краєвого не будуть увзгляднені. Про условини принятя та про потрібні сьвідоцтва, можна довідати ся в видїлї повітовім.

† **Померли:** Павло Ш е м р и л о, міщанин і заступник війта в Лешневі упокоїв ся тамже дня 31 мая с. р. в 58 р. житя. Покійник був звиш 25 лїт радним міста і разом з о. Лотоцким, бувшим парохом Лешнева та ще з двома міщанами довів до купна 1.000 морґів сїножати для міста Лешнева. Був членом і видїловим філїї „Просьвіти“, аґентом „Днїстра“, видїловим брідскої філїї „Сїльского Господаря“ і заступником директора „Спілки ощадностий“ в Лешневі. — Лев К р и л о ш а н ь с к и й, емерит. контрольор митовий помер в Жовкві дня 1 с. м. в 85 р. житя. — Сильвестер К о в л о в с к и й, емерит. офіцеял рахунковий помер у Львові дня 1 червня в 83 р. житя. — Павло Ю р к е в и ч, емер. дорожник помер дня 2 червня в 75 р. житя.

— **Процес Зібавера і товаришів** в Станиславові закінчив ся вчера. Ще підчас розправи прокуратор заявив, що відступає від обжалованя Рудковского, а трибунал виголосив зараз вирок увільняючий Рудковского. На пополудневій розправі відчитано 6 питань поставлених що до вини Зібавера, а 3 питаня що до вини Вальдекера. Судиї присяжні під проводом маршалка п. Стан. Ценьского видали вердикт такий, що питаня поставлені що до Зібавера заперечили 5 і 8 голосами, а що до Вальдекера 6 і 11 голосами. На основі того вердикту трибунал увільнив Зібавера і Вальдекера від вини і кари.

— **Дрібні вісти.** Засїви в цїлій австро угорскій монархії представляють ся як доси дуже добре і можна мати надїю на урожай. — П. Штайн згубила вчера на ул. Казимирівскій 40 К банкнотами. — До цукорнї п. Бенецкого у Львові наспіла вчера кореспонденцийна картка вислана з Бучача дня 15 липня 1901. — На шкоду п. Машлера при ул. Бравєрівскій вкрадено вчера два футра вартости 350 К.

Всячина

для науки і забави.

— **Студена купіль.** Єсьмо якраз в порі, коли можна і потреба уживати купелї, тим більше, коли хтось через зиму не міг єї зовсїм уживати. Де лиш єсть яка річка або який ставок, там треба з того пильно користати і купати ся. Але кождий хто іде купати ся, коли не обізнаний докладно з місцем купелї, нехай не забуває на нашу приповідку: „Не спитавши броду, не лїзь у воду!“ На то треба тепер звертати увагу особливо нашої шкільної молодїжи. Але сего ще за мало, бо суть ще й инші небезпечности, котрі можуть пошкодити так само молодим як і старим та спричинити коли вже не смерть, то хоробу иноді навіть і тяжку. Хто хоче уживати купелї з хісном для свого здоровля, той повинен памятати бодай на отсї найважнїйші правила:

1) Коли хто зігрів ся, коли ішов довго, бігав, їхав на кони або на колесї і спочений, нехай не лїзе зараз у воду; нехай насамперед розбере ся поволи, постоїть або походить в со-

---

старій муринцї, котру в 1840 р. купив за 1000 долярів, а котра коли умерла, могла мати 70 до 80 лїт. Він розпустив чутку, що тота стара руха має 161 лїт і була мамкою, котра виплекала Вашінґтона, першого президента і основателя независимости Сполучених Держав. Розуміє ся, що хто жив, ішов оглядати так славну людину, чого лиш Барнимови було й потреба. Але мамка не видержала довго і померла, чим однак Барним не зажурив ся і не загриз ся, лиш набрав ще тим більшої відваги. Він відкрив карлика Страттона, котрому надав звучнїйше імя Том Тумба і титул ґенерала. Тому карлакови платив він спершу три, пізнїйше пятьдесять долярів на тиждень, а заробляв ним пересічно по 6000 долярів на тиждень. З карликом тим їздив він в роках від 1844 до 1847 по цїлій Европі. Слава того малого ґенерала стала незвичайна, коли Барнимови удало ся представити єго анґлїйскій королевій і єї чоловікови. При сїй нагоді посадили карлика на софі, коло чотиролїтної тодї княгинї Рояль, пізнїйшої нїмецкої цїсаревої Фридрихової і єї трилїтного брата князя Альберта теперішного анґлїйского короля Едварда, і розмавляли з ним та забавляли ся веселими відповідями малого чоловічка.

По карлику стала ся предметом єго спекуляциї славна свого часу співачка Женні Лїнд. Він обвозив єї по Сполучених державах північної Америки і она дала там 93 концертів, за котрі крім безплатної їзди дістала 208.675 долярів або мало що не міліон і чверть корон а сам Барним заробив на нїй 525.486 долярів або звиш півтретя міліона корон.

По співачцї слїдував „Джумбо“ — великий Джумбо, білий слон, котрого Барним купив в льондоньскім зьвіринци. Про того слона видумав він зараз цїлу історию, як то єму лиш з великим трудом і за величезні гроші удало ся купити се зьвіря, котре було любимцем якогось індийского князя, до котрого вже сам приступ був незвичайно утруднений. Сей слон приспорив Барнимови за свого житя два міліони долярів а відтак ще чверть міліона і по смерти, бо Барним умів ще й неживого слона зробити незвичайно інтересним; з живого Джумба зробив він погибшого Джумба. Він розповідав цїлу історию о катастрофі на зелїзници, підчас котрої Джумбо погиб як герой, а публика з великим напруженєм слухала тої байки. Американьскі часописи робили Барнимови і єго циркови неоцїнену прислугу а навіть і слїпий случай, звичайна похибка друкарска, помагала єму до єго ґумбуґу. Одна американьско-нїмецка ґазета подаючи опис катастрофи, в котрій згинув Джумбо, написала: „...і в тій хвили став der Elephant eine Lerche — став слон жайворонком, замість: eine Leiche — трупом, бо в тім нїмецкім слові вставлено через похибку букву „*r*“ замість „*i*“.

А що за дивогляди возив цирк Барнума з собою! Там були чоловік і жінка, котрих цїле тїло було титоване, представляло тисячі рисунків титотованих на шкірі індийским чорнилом; чоловік-пудель, котрого голова була зовсїм подібна до песьої, дама з довжезною бородою і чоловік, на котрого голові розбивано ґранітові плити а голова не заболїла єго анї трошки. В цирку Барнума можна було побачити найтоншого і найгрубшого на сьвітї чоловіка; Іспанця, що ходив босими ногами по розпаленім зелїзі; чоловіка, що їв скло і камінчики, напихав ся бавовною а на закуску з'їдав пів фунта мила; даму, котра пхала собі крізь горло до жолудка цїлу шаблю або баґнет аж по саму ручку та поликала цїлі годинники, коли властителї не держали їх добре за ланцушки. Там був дальше чоловік, що натягав собі свою власну шкіру з плечий на голову, дївчина, на котрої голові мох виростав, теля з двома головами і пять ногами і богато богато инших дивоглядів.

Все то по смерти Барнума перейшло на згадану спілку і остаточно по упадку того цирку розлетїло ся, розбрело ся по цїлім сьвітї. Барнум мешкав в Бріджпорті (Конектікет) в своїй віллї „Іранїстан“ і помер там 7. цьвітня 1891 р. Одного часу проповідував він в Америцї тверезість а в Анґлїї мав відчити про рільництво, про штуку „як можна стати богачем“ та про „ґумбуґ“. Що до сего послїдного слова то треба тут примітити, що єго треба би поправдї вимавляти „гимбиґ“. Єсть то американьска назва на таке піддурюванє і туманенє других, щоби їх можна визискати для себе. Але Барнум не лиш умів визискати; він дїлив ся також щедро з другими тим, що заробив і жертвував великі суми на добродїйні і публичні цїли.

(Дальше буде).

рочці, охолодить ся а тоді нехай лізе у воду, але не скаче від разу. Треба тіло насамперед змочити. Вже неодин, котрий зігрітий скочив у воду, не вийшов з неї; его витягнули неживого. Нагло огріте тіло може у людий слабовитих спричинити удар серця аби викликати навіть і у зовсім здорових якусь хоробу.

2) Підчас купелі ціле тіло повинно бути аж по голову у воді, а коли в мілкім місци не можна, то треба бодай що хвильки нуряти ся або зливати ся водою. У воді не треба сидіти або стояти, лиш добре рушати ся, плавати і натирати ся руками. Хто лиш стоїть або ходить поволеньки по воді у того тіло борзо і значно остуджує ся а само від себе не може значнійшої теплоти видобути. Длятого люди, що не можуть або не хотять у воді рушати ся, люди, що мають мало крови в собі, повинні лиш коротенько в студеній воді купати ся. Противно же рух і плаване розрушують тіло і підносять в нім теплоту, спричиняють живійшу обміну крови в тілі і стають ся причиною того, що чоловік виходить з купелі справді відсьвіжений і здоровійший.

3) Не треба за довго купати ся. Навіть для зовсім здорових людий і таких, що рушають ся і плавають не добре, занадто довго сидіти у воді а тим гірше для людий слабого здоровля. Скоро зачинаємо у воді мерзнути, то вже знак, що треба виходити. Особливо тоді, коли воздух студенійший як вода, не треба за довго сидіти у воді, бо коли вийдемо тоді з води, то она на тілі борзо випаровує, відбирає ему ще більше тепла а длятого можна легко перестудити ся, набавити ся катару проводів віддахових або катару кишкового, ревматизму і т. п. Иноді вже знаходять ся зародки якоїсь хороби в тілі, але котру відтак прискорює нерозважна купіль. Длятого слабосильні особи і діти не повинні за часто купати ся і не сидіти довго у воді.

4) Вийшовши з купелі треба зараз добре обтерти ся, убрати ся і ходити. Остуджене тіло потребує руху, щоби знов відповідно огріло ся, бо в противнім случаю можна набавити ся якоїсь хороби з перестуди. Підчас спеки чи то ще у воді чи вийшовши з неї, не треба довго стояти на сонци, так, щоби оно припікало тіло, бо в противнім случаю може оно легко спарити шкіру а тоді дістає ся на тілі висипки, званої кропивкою, від котрої аж міхурці роблять ся і наскірень злазить.

5) До купелі, впрочім якої небудь, не треба ніколи іти безпосередно по їді а тим більше зараз по обіді, коли добре попоїмо.

— Непотрібне в нашім одіню. Длячого і нащо носимо на наших капелюхах, які би они й не були, чи високі, чи низькі, соломяні чи повстяні більше або менше широку стяжку довкола? Нині, певно, кажемо, що для краси. Щоби же поправді відповісти на повисше питане, то треба сказати, що тота наша стяжка на капелюсі останок з дуже давних часів. Найдавнійші капелюхи були дуже мягкі і не держали ся добре на голові, длятого мали ще шнурочок, котрим їх привязувано довкола голови, щоби їх вітер случайно не зірвав. З того шнурочка зробила ся нині стяжка, без котрої можна би легко обійти ся, як би не — звичай, навичка.

На що в мундурах войскових і урядничих пришивають з заду два ґузики, коли преці на них нічо не запинає ся? І се останок з давних часів. Коли давними часами їздці і кінні післанці двірскі мусіли від часу до часу робити службу на кони, то сідаючи на коня, задоймали поли своїх довгих кафтанів та запинали з заду на ґузики. Пізнійше звичай обірвав поли і зробив модний хвостатий фрак, але ґузики з заду таки на нім лишив.

Длячого і нащо носять наші селяни на опанчах бородиці і чому она називає ся бородиця? Та й се останок з давних часів. Лиш тут звичай з доброго уладження на нашім одіню зробив непотрібну нині причіпку. Бородиця то останок з давних капишонів, до затяганя на голову в зимі або в часї дощу. Назва „бородиця“ стоїть очевидно в якійсь звязи з бородою: може длятого, що звисає як борода, а може колись затягано її аж під бороду.

— Може таки правда? До англійского маляря Гавриїла Россетті, котрий славний був в того, що малював знамениті портрети славних мужів із старинних часів, зайшов одного разу індийский магараджа (великий князь), котрий дуже уважно оглядав его образи, а відтак сказав до него: „Я хотів би щось замовити у вас. Намалюйте мені образ мого батька.

— А чи ваш батько єсть тепер в Льондоні? — спитав маляр.

— Ні, мій тато вже помер — відповів князь.

— То може маєте який его портрет, фотоґрафію або щось подібного?

— Ні, не маємо нічо такого.

— А якже я вам маю намалювати его образ? — сказав на то артист. — То преці зовсім річ неможлива.

— Чому неможлива? — спитав князь покивуючи головою. — Преці ви малювали і Юлія Цезаря і Ганнібаля і сьв. Івана Хрестителя, а преці ви їх також не виділи. Отже чому не можете намалювати мені мого батька?

Мимо сеї влучної замітки Россетті не підняв ся предкладаної ему роботи.

— Американець і Італіянець. Коли Американьский ґенерал Джексон, хоробрий витязь у всїляких битвах, їздав одного разу по Італії, приїхав також до Неаполя і зайшов там до одного пана, котрого ему поручено, а котрий дуже охотно водив его всюди та показував ему всї займавости. Розуміє ся, що до тих належав також і Везувій, котрий якраз був ще на стілько чемний що „бухав“.

— Що за краса, що за величавість! — відозвав ся Італіянець з цілим одушевленєм жителя полудневих сторін. — Така полумінь — такий жар! Правда, що такого пишного з'явища природи, як отсе показує вам наш Везувій, ви ще не бачили у себе дома?

— Ні — відповів на то холодно Американець. — Але за то бачив я наш водоспад Ніяґари. Він би до двох мінут упрaв ся з отсею пишною вашого Везувія!

— Динамітова корова. Чести достойний судия Фут мав добру, любу коровку ерширскої раси, що давала богато молока. Всї горожани в Мідльбері (Вермонт) знали єї і добре обходили ся з нею. В цілім Мідльбері не було людини, котра би не знала корови і не відозвала ся, коли она гордо переходила попри неї: „Ах, диви ся, то знаменита корова честидостойного судиї Фута“ а були і такі, що зараз виносили їй трохи лупин з барабольї або й щось ліпшого, бо то преці корова пана судиї, отже й їй належить ся всяка честь. Коли прийшли Італійці, щоби на узбічу гори Ґрін Мавнтен ставити фабрику, почала й корова пана Фута інтересувати ся дуже їх роботою як і цїлий сьвіт. Коли они розсадили кусень скали, то корова прийшла ще близше і придивляла ся всему докладно; нараз побачили, як она спусила голову в долину і ніби щось обнюхувала, взяла в зуби а відтак з вдоволенєм піднесла голову до гори: она проковтнула динамітовий патрон!

Робітники на хвильку аж ніби закаменїли, але відтак покидали джаґани і лопати та повтікали, щоби не бути близько корови, бо гадали, що корова як тота пекольна машина готова кождої хвилї вибухнути. Але корова стояла спокійно на своїх чотирох ногах і здивована споглядала поважно на людий. Збігло ся ціле місто а цікаві поставали гуртками здалека, боячись, щоби їх не забило ребро або хвіст корови, коли вибухне. Корова поступила ся трохи а ціле Мідльбері гадало, що вже настане конець сьвіта. Але вибуху не було. Набита динамітом корова почала спокійно румиґати а від часу до часу лизала собі боки. Нараз роздав ся крик. Корова хотіла покласти ся а перепуджені міщани бояли ся, щоби не настав вибух, коли корова кине собою на землю. Корова однак поклала ся спокійно і стала розглядати ся по овиді. Побігли до судиї. Его не було дома. Не знали що робити і лишили корову на дворі.

Коли смеркло ся, корова здивована тим, що єї против звичаю лишили на дворі прийшла сама до стайні. Але стайня була замкнена. Корова пустила ся улицями міста і лиш страх ширила; куди лиш переходила, люди втікали від неї. Цілу ніч не міг ніхто в місті спати; всї наслухували, чи не вибухне ходяча пекольна машина. Коли відтак настав день постановлено динамітову корову відвести осторожно на поляну в горах. Чотири відважні горожани жертвували ся самі і відвели корову а лишивши єї на полянї вернули домів. Ціле місто раде було з того, але й дивували ся не мало з того, що тоті люди не посивіли зі страху. Корова жила ще від четверга до суботи. В суботу поклала ся і вже більше не встала. В єї жолудку знайшов ветеринар якусь липку чорну масу і ствердив отроєнє. Виходить з того, що хоч би динаміт і не вибух в жолудку, то таки не добре его їсти.

— У різника.

— Чого тобі, малий?

— Ковбаси за два крейцарі, але богато, бо то для хорого.

— Приповідка не на місци.

Син втішений до батька: Тату, я нині раненько вийшов на прохід і знайшов полярес з грішми.

Тато: А видиш — хто рано встає, тому Бог дає.

Син: А преці той, хто згубив мусів ще раньше встати.

Телеґрами.

Відень 3 червня. Рада державна. Суд краєвий у Львові просить о видане пос. Будзиновского з причини провини против §. 305. Інтерпеляції поставили між иншими: п. Брайтер в справі служби фрахтової на двірци у Львові; п. Лїберман в справі авансу на зелїзници в Перемишли; п. др. Кость Левицкий в справі відмови відновленя поступованя карного судом бережаньским против двох Русинів, засуджених з причини подій при виборах до Ради державної. Палата приступила до дальшої дебати буджетової.

Люксембурґ 3 червня. При вчерашних тіснійших виборах до сойму перейшла значною більшостию спільна ліста лїбералів і социялістів против католицкої.

Петербург 3 червня. Дума радила на засїданю вчера вечером над інтерпеляцією в справі огню у фабриках Обухівских. Товариш міністра маринарки заявив між иншими, що 10 урядників потягнено перед суд за противозаконні вчинки. Бесідники всїх партий заявили ся за резолюцією звістника Пуришкевича, в котрій сказано, що огонь вибух внаслідок поважних непорядків, які там панували і признано конечність утворени правительственної комісиї в цїли ревізиї в тих фабриках та заведеня відповідних заряджень, щоби огонь не повторив ся.

Варшава 3 червня. П. п.: Крамарж, Ґлїбовицкий і Ґрібар виїхали онгди назад до Відня. Перед тим ще зложили візиту в російскім клюбі.

Петербург 3 цьвітня. „Нов. Время“ підносить, що мова російска силою факту стала ся вже нині загально-славяньскою, котрою Славяни можуть порозумівати ся (н. пр. на всеславяньских з'їздах).

Гонґконґ 3 червня. Чума ширить ся щораз більше. Вчера помер перший Европеєць. Нині було 27 нових случаїв занедужаня. Случаї смерти суть дуже часті.

Цїна збіжа у Львові.

дня 3 червня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця . .	12·10 до	12·30
Жито . .	10·20 до	10·40
Овес . . .	6·20 до	6·40
Ячмінь пашний .	6·40 до	6·60
Ячмінь броварний .	7·— до	7·40

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).